

Nieuwsbrief 23 - juni 2007

Beste Niños donateurs,

Ook in deze nieuwsbrief weer veel nieuwe dingen te melden. Wat wij altijd proberen is een zo ruim mogelijk beeld weer te geven over van gebeurtenissen hier: van de hotels, kinder-restaurants maar vooral ook verhalen uit het leven van een aantal kinderen en volwassenen die dicht bij ons staan en die wij dagelijks meemaken.

In deze nieuwsbrief willen wij graag vertellen over ons vijfde kinderrestaurant waarvan de bouw eindelijk begonnen is en mogelijk is gemaakt door onder andere een aanzienlijke gift van een echtpaar uit Nederland.

Over Amilcar, een van onze eerste 12 jongens, die binnenhuisarchitectuur studeert en heel nauw betrokken is bij het nieuwe bouwproject waar we natuurlijk apetrots op zijn. En Toulouse die over 15 jaar haar bejaardenproject gaat starten!!

Over onze twee meisjeshuizen, die nu samen zijn gevoegd en die het super goed doen met onze Ruthy die al 11 jaar bij ons in dienst is en nu eindelijk haar droom werkelijkheid heeft zien worden. Over het afscheid van Vicente & Julia / Angel & Angela, ouders van de twee meisjeshuizen. Over Yoni en Yaneth die beiden zijn gaan studeren.

Hoe Celia en meisje Laura vriendinnen aan het worden zijn en we zo een oplossing voor beiden hebben gecreëerd.

Lees ook over onze dappere Flor Mercedes, onze studie kampioen die hopelijk door onze steun in Cuba kan gaan studeren voor 4 jaar. En over Diana Gomez, een meisje van 6 jaar uit een van onze restaurants die nu al in de 3e klas lagere school zit omdat ze ongelofelijk snel kan leren, maar dat niet alleen Diana schrijft nu al prachtige poëzie en gedichten.

En tot slot ook over onze ouder/verzorgerbijeenkomst in de kinderrestaurants wat tot onze eigen verbazing een enorm succes was.

Verder willen we natuurlijk zoals altijd iedereen heel hartelijk bedanken voor alle kleine en grote giften die we het afgelopen half jaar hebben mogen ontvangen. Hopelijk blijft u ons steunen want dat hebben we heel hard nodig. Zeker nu met het vijfde kinderrestaurant in aanbouw hebben we straks 650 monden te voeden wat de maandelijkse kosten fors omhoog zal brengen.

We zijn altijd ontzettend blij te merken hoe trouw en betrokken onze donateurs zijn, hopelijk zal dat nog jaren doorgaan. Wij vanuit Peru zijn in ieder geval door alles wat we in de afgelopen 11 jaar geleerd en gezien hebben meer gemotiveerd dan ooit. Hopelijk zijn we in staat dat een klein beetje op u allen over te brengen door middel van deze nieuwsbrief.

Jolanda van den Berg, Cusco / juni 2007

Vijfde kinderrestaurant

Eindelijk is het dan zover, ons vijfde kinderrestaurant. Het terrein hadden we een jaar geleden al gekocht. In Huasao, het dorpje waar we ook ons Niños Hotel Hacienda hebben gebouwd.

De bouw van het vijfde kinderrestaurant heeft enige tijd op zich laten wachten aangezien we niet voldoende geld hadden om de bouw te starten. Dankzij een grote gift van een echtpaar uit Nederland konden we tot onze grote vreugde opeens gaan beginnen.

Huasao is een klein dorpje 30 minuten bij Cusco vandaan. Toen we onze hacienda af hadden en de inwoners van het dorpje en omgeving wat beter leerde kennen hadden we al meteen besloten dat ons volgende kinderrestaurant definitief daar zou moeten komen.

Nu de Hacienda draait en er een manager is aangenomen voor de dagelijkse gang van zaken, was er voor Jolanda weer ruimte om iets nieuws te beginnen. Het vijfde kinderrestaurant kwam dan ook meteen weer terug op het programma.

Na weken tekenen en ideeën uitwerken samen met de architect is het gelukt om een prachtig restaurant te ontwerpen. De stijl zal anders zijn dan de bestaande vier kinderrestaurants ook omdat het in een totaal andere omgeving gebouwd gaat worden. De andere vier zijn in de stad en deze op het platte land. Het gaat deze keer een vierkant restaurant worden in jungle stijl. Met een groot rieten dak, veel hout en een varanda rondom het hele gebouw.

Ook is er een verschil met de zaal voor de kinderen. In de bestaande restaurants hebben we zalen voor maximaal 65 kinderen per groep. In Huasao gaan de kinderen alleen 's morgens naar school. Dit betekent dat we maar 1 groep hebben per dag, in de middag.

Om toch zoveel mogelijk kinderen te plaatsen hebben we de zaal heel groot gemaakt zodat er 120 kinderen kunnen eten met in het midden een groot kookeiland zodat iedereen dicht bij elkaar is en er geen verschillende ruimtes zijn. De 120 kinderen worden wel verdeeld over twee begeleidsters die ieder 60 kinderen onder hun vleugels zullen nemen.

Net als in alle andere kinderrestaurants willen we daar ook douches, toiletten en een ruimte voor tandenpoetsen bouwen. Zeker in een dorpje als Huasao heel belangrijk aangezien de meeste kinderen die in de wat afgelegere dorpjes wonen, geen water thuis hebben en zich vaak heel lang niet kunnen wassen. Uit ervaring weten we inmiddels dat de douches een van de belangrijkste punten zijn in ons programma voor de kinderen. In eerste instantie moeilijk de kinderen te leren dat persoonlijke hygiëne belangrijk is, maar zodra ze de eerste douche met heerlijk warm water en lekker ruikende shampoo en zeep achter de rug hebben, willen ze bijna niet meer onder de douche vandaan. Ook hier zullen de onderbroekjes en hempjes, die we vaak in het hotel als donatie van hotelgasten krijgen voor de kinderen, meer dan welkom zijn. Veel kinderen hebben niet eens ondergoed onder hun kleren.

Er zal waarschijnlijk ook een verschil zijn met het type kinderen die we gaan opvangen in Huasao. De 500 kinderen die we in Cusco hebben in onze restaurants zijn vaak verlaten kinderen. Kinderen die zonder ouders wonen en in de steek zijn gelaten door hun verzorgers of kinderen met ouders die ver weg wonen en die af en toe eens langs komen om te kijken hoe het met ze gaat. Deze kinderen zijn door die werkelijkheid heel snel volwassen geworden en niet meer zo onschuldig, ook al zijn ze pas 7 of 8 jaar oud. De kinderen in Huasao zijn nog echte dorpskinderen waarvan de meesten nog nooit in de stad zijn geweest.

Het probleem in Huasao en omgeving is dat de ouders vaak hele dagen weg zijn om op het land te werken en de kinderen alleen bij het huis laten. Vaak zonder eten of iemand die op ze let. De armoede is enorm en vaak is er gewoon nauwelijks iets te eten. Zeker is dat zo met de kinderen uit de comunidades (kleine woongemeenschappen rondom Huasao) waar nauwelijks begeleiding of opvang is. De kinderen gaan vaak maar af en toe naar school, ook omdat de afstanden te groot zijn om te lopen; zeker zonder eten in je maag motiveert het niet echt om een uur te lopen om naar school te gaan. Wat wij willen proberen is vooral de kinderen te bereiken die verder weg wonen omdat die gewoonweg meer hulp nodig hebben dan de kinderen van het dorp. De meeste kinderen spreken alleen Quechua (oude indianentaal) en geen Spaans zoals vaak op scholen verplicht is, ook dat is een probleem voor een groot aantal.

Het is dus voor ons heel belangrijk dat al onze medewerkers die in Huasao gaan werken Quechua spreken om met de kinderen te communiceren. En ook om ze Spaans te leren zodat ze verder kunnen met hun studies.

Wat we heel belangrijk vinden is zoveel mogelijk arbeidsplaatsen te geven aan de mensen van het dorp zelf. Hopelijk gaat dat lukken.

Kortom, ons vijfde restaurant zal anders worden, maar zeker net zo interessant. We hopen zo snel mogelijk te beginnen met de selectie van de 120 kinderen, wat niet makkelijk zal zijn.

Op dit moment zijn we met de omheining bezig van het terrein en de komende weken gaat de grote bouw van start. Net als bij de bouw van de Hacienda werken we ook nu weer met de mannen uit het dorp. Op dit moment zijn er 38 mannen en 1 vrouw adobes aan het maken. Leemblokken waar we de omheining en het restaurant mee gaan bouwen. De echtgenotes van de werkers zijn inmiddels allemaal vriendinnen van Jolanda als blijk van dank voor de werkgelegenheid en komen elke dag om 12.00 uur eten brengen voor hun mannen. Die ene vrouw viel Jolanda natuurlijk meteen op en als de adobes klaar zijn gaan we met haar praten om te kijken of ze straks bereid en geschikt is om bij ons te komen werken. Een vrouw die zoveel kracht en zelfvertrouwen uitstraalt in zo'n mannenwereld willen we natuurlijk beter leren kennen.

Hopelijk kunnen we u in de volgende nieuwsbrief vertellen dat het restaurant af is en de kinderen misschien zelfs wel hun eerste maaltijd hebben gekregen. We doen ons best in ieder geval.

Toulouse begint bejaardentehuis

Op zaterdag gaan veel dakloze of verlaten bejaarden de winkels langs om broodjes en ander eten te verzamelen/bedelen om de week door te komen. Het is een soort ongeschreven regel die alle winkeliers kennen en waar veel van hen aan mee doen om de bejaarden te ondersteunen met een broodje of iets te drinken. De bejaarden gaan niet alleen de winkels langs, maar bedelen ook op straat om geld.

Zaterdag is de favoriete dag van onze Pipilangkous dochter van vier jaar, Toulouse, om de stad in te gaan. Op een van die zaterdagen vroeg Toulouse waarom toch al die oude mensen op straat aan het bedelen waren. Ze weet wel waarom kinderen dat doen en waarom wij die proberen te helpen in de kinderrestaurants, maar oude mensen was toch wel heel raar voor haar. Toen Jolanda haar uitlegde dat veel oude mensen ook geen huis hebben of iemand die voor ze zorgt kwam ze de volgende dag met haar plan. Mama helpt kinderen en dus ga ik oude mensen helpen.

Ze neemt haar baan heel serieus en nu meer nog dan daarvoor moet ze op zaterdag het centrum in om haar daklozen te bezoeken. Steeds als ze nu een bejaarde tegenkomt op straat moet er eerst iets te eten gekocht worden voor deze bejaarde en daarna verteld ze, "mevrouw, ik ben nu nog een beetje klein, maar als ik wat groter groei dan ga ik een huis voor alle oude mensen bouwen waar u ook in mag gaan wonen." De bejaarden zijn bijna altijd heel erg onder de indruk en bedanken haar hiervoor en meestal zeggen ze er ook nog bij dat ze zeker weten dat God haar zal helpen dit te realiseren.

Toulouse huppelt daarna weer vrolijk verder op zoek naar een andere bejaarde om het hele ritueel te herhalen. Dus mocht u over een jaar of 15 opeens een nieuwsbrief uit Peru ontvangen van een zekere Toulouse met een project dan weet u alvast dat het onze dochter is.

Amilcar helpt mee met het ontwerp van het nieuwe kinderrestaurant

Amilcar, een van onze 12 jongens uit ons gezin, die inmiddels volwassen is en zelfstandig woont, studeert binnenhuisarchitectuur. Toen Jolanda hem haar ontwerp, dat ze samen met de architect had gemaakt, liet zien voor het vijfde kinderrestaurant met daarbij een apart gebouw voor de douches en toiletten zei Amilcar meteen dat hij het restaurant helemaal te

gek vond maar dat het gebouw voor de douches/toiletten toch echt te serieus en te saai was. “Waarom doe je niet iets speelsers met die douches?” vroeg hij Jolanda.

Bij nader inzien vond Jolanda het sanitair gebouw toch ook wel wat saai en heeft toen maar meteen de architect en Amilcar met elkaar in verbinding gebracht om tot een beter idee te komen. Amilcar heeft dit heel serieus opgepakt en is nu met een aantal medestudenten en zijn leraar een nieuw ontwerp voor het sanitair gebouw aan het bedenken.

Aangezien het kinderrestaurant een gebouw gaat worden in jungle stijl met rieten dak, veel hout en verandas rondom wil Amilcar iets in dezelfde stijl ontwerpen maar dan met houten hangbruggen, verschillende niveaus en misschien zelfs op palen zoals in de echte jungle. Het project is nog niet ingediend bij Jolanda want de studenten willen het heel goed aanpakken en niet over 1 nacht ijs gaan, dus we zijn benieuwd wat daar uit gaat komen. Wat we in ieder geval zeker weten is dat we super trots zijn op onze Amilcar. Wie had kunnen bedenken toen hij net bij ons kwam wonen elf jaar geleden als 8 jarig straatschoffie dat hij nu een van de ontwerpers is van een van de kinderrestaurants waar straks kinderen komen eten die onder dezelfde omstandigheden leven zoals hij elf jaar geleden.

Afscheid van Julia & Vicente en Angel & Angela

Het afgelopen half jaar was een tijd van veel positieve veranderingen in de meisjeshuizen. Ook een periode met veel emotionele momenten. Net zoals onze jongens inmiddels bijna allemaal volwassen zijn geworden, zijn de meisjes uit de meisjeshuizen natuurlijk ook niet achtergebleven in de groei. Regelmatig schreven wij in voorgaande nieuwsbrieven over onze meiden, over schoolresultaten die over het algemeen zeer goed waren tot zelfs uitblinkend bij sommigen en over het wel en wee bij beide gezinnen. We hebben veel met elkaar meegemaakt de afgelopen 8 jaar. Het eerste gezin zijn we begonnen in 1999 met als ouders Julia en Vicente. Twee oudere mensen die zelf al volwassen kinderen hebben en nog een invulling aan hun leven wilden geven in de vorm van een nieuw gezin vormen met onze meisjes.

De meisjes waren toen nog klein, maar een aantal zijn nu ook inmiddels volwassen vrouwen geworden. Yoni, de oudste is zelfs in Lima gaan studeren. Ze studeert voor kledingontwerpster en heeft een baantje in een confectieatelier in Lima om een gedeelte van haar studie te betalen. De andere helft betaalt onze stichting. Het gaat heel goed met Yoni en ze woont bij een familielid in huis. Via e-mail hebben we regelmatig contact met haar. Yaneth, ook een van oudsten, zit op dit moment op een universiteits vooropleiding van 4 maanden. Zij wil graag medicijnen gaan studeren. Yaneth was het meisje die alleen maar 18, 19 en 20 cijfers op haar rapport haalde de afgelopen jaren en zelfs een onderscheiding heeft gekregen voor beste leerlinge van de school.

Toen wij een halfjaar geleden de balans eens gingen opmaken in de twee meisjeshuizen, van Angel & Angela en van Julia & Vicente, zijn we tot de conclusie gekomen dat het tijd was geworden om meer naar de toekomst van de meisjes te kijken en om het een en ander te reorganiseren.

Ook door onze eigen, niet altijd positieve ervaringen met ons jongensgezin, hebben we besloten om de grotere meisjes zelfstandig of half zelfstandig in een aantal gevallen, te laten wonen om de overstap naar de maatschappij te verkleinen. We hebben bij onze jongens indertijd gemerkt dat de stap, in sommige gevallen, te groot was naar zelfstandigheid en willen het deze keer met de meisjes op een andere manier proberen.

Uiteraard hebben we dit uitgebreid met onze meiden besproken en zijn tot een aantal zeer positieve oplossingen gekomen. We hebben de twee gezinnen samengevoegd, de ouderen meisjes zijn zelfstandig gaan wonen, de groep bijna volwassenen is half zelfstandig gaan wonen d.w.z. onder begeleiding van een familielid die wij een kleine vergoeding daarvoor geven en de jongere meisjes wonen nu bij elkaar in een huis.

Voor beide ouderparen, Julia/Vicente en Angel/Angela was dit ook meteen een gelegenheid om een keuze te maken. Beiden paren hadden naast onze meisjes ook hun eigen gezinnen met volwassen kinderen en kleinkinderen, al voordat ze onze meisjes onder hun hoede na-

men. Na 8 jaar waren beiden paren toe aan wat meer rust en samen met de meisjes hebben we gezocht naar een oplossing.

Natuurlijk was het afscheid emotioneel en hebben we ontzettend veel mooie herinneringen opgehaald. We hebben uiteindelijk besloten om 3 maanden de tijd te nemen om 'af te bouwen' en om alle veranderingen door te voeren en een oplossing te zoeken voor de 10 kleinere meisjes die nog overgebleven waren van de twee gezinnen.

De oplossing die we hebben gevonden is een hele bijzondere geworden waar iedereen uiteindelijk heel blij mee was.

Een van onze oudste medewerkers Ruthy is 11 jaar geleden begonnen bij Jolanda in huis om de jongens te helpen met hun huiswerk. Twee uur per dag kwam Ruthy omdat Jolanda in die periode nog nauwelijks Spaans sprak en de jongens daardoor niet goed kon helpen met hun huiswerk. Toen het gezin groter begon te groeien en twee jaar later het hotel erbij kwam ging Ruthy steeds langer werken en op een gegeven moment zelfs hele dagen. Jarenlang heeft Ruthy dit met heel veel plezier gedaan en vertelde toentertijd aan Jolanda dat haar droom was ooit eens zelf een tehuis te beginnen voor kinderen.

Toen de jongens van Jolanda de deur uit gingen was de hulp van Ruthy niet meer nodig en hebben we haar een baan in de wasserij aangeboden waar ze vervolgens ook weer jaren heeft gewerkt met veel plezier.

Op het moment dat er een oplossing moest worden gezocht voor wie er met de overgebleven meisjes zou gaan wonen, herinnerde Jolanda zich opeens weer de droom van Ruthy van jaren daarvoor. Meteen dezelfde avond heeft Jolanda contact gezocht met Ruthy en het verhaal aan haar voorgelegd. Er was wel een vermoeden dat Ruthy interesse had natuurlijk, maar we hadden niet durven dromen dat Ruthy zo geëmotioneerd zou reageren. Ze wilde meteen dezelfde dag beginnen en kon bijna niet wachten om met de meisjes te praten over alle ideeën die ze in haar hoofd had. Haar oude meisjesdroom was werkelijkheid geworden. Aangezien alle medewerkers en kinderen van de stichting een heel nauw contact hebben, was Ruthy absoluut geen nieuw of vreemd gezicht voor de meisjes.

Maar Jolanda wilde het deze keer anders aanpakken met de meisjes en niet alleen maar 1 persoon de verantwoordelijkheid geven voor de meisjes, vandaar dat we ook Norma, die ook al jaren bij ons in de keuken van een van de kinderrestaurants werkt, hebben benaderd. Norma is een jonge vrouw die zelf is opgegroeid bij de nonnen en weet hoe het is om niet bij je ouders te wonen. Ook Norma wilde meteen aan de slag. De volgende dag hebben we alle betrokkenen bij elkaar geroepen, onze 10 meisjes en Norma & Ruthy en hebben we iedereen aan het woord gelaten over ideeën en verwachtingen. Het leek werkelijk wel een kippehok met kakelende kippen. Het huis moest geverfd worden, de kamerindelingen werden veranderd, de keuken opnieuw ingericht, de woonkamer in flitsende kleuren en iedereen naar de kapper. We hebben ontzettend gelachen om de manier waarop vooral Ruthy bijna als een bezetene aan de slag ging en hoe aanstekelijk dat werkte bij de meisjes.

Op dit moment wonen de 10 meisjes bij elkaar en zorgen Norma en Ruthy om en om voor ze. Elke drie dagen wisselen ze om en dat gaat heel goed. We hebben hiervoor gekozen zodat Norma en Ruthy ook naast de meisjes een privéleven kunnen leven waardoor het werk te overzien is en niet te zwaar wordt. Net als onze jongens is een heel aantal van onze meisjes ook getraumatiseerd waardoor er vaak moeilijke problemen naar voren komen die behoorlijk wat energie vragen van Ruthy en Norma.

De meisjes vinden het ook helemaal geweldig met Norma en Ruthy, ook omdat we ze geprobeerd hebben duidelijk te maken dat dit de eerste stap is naar zelfstandigheid en om ze te stimuleren elkaar meer te helpen en aan hun toekomst te werken.

Het contact met Vicente & Julia is bijzonder goed en heel vaak zit hun huis op zondag vol met de meiden die op visite gaan bij hun 'oude ouders' zoals ze dat zelf zeggen. Er wordt samen gekookt en plezier gemaakt en oude herinneringen opgehaald.

We hopen dat we met deze reorganisatie een positieve wending hebben gemaakt voor onze meiden. Zoals het er nu uitziet is dat absoluut gelukkig het geval.

Flor-Mercedes en Diana, twee uitblinkers...

Flor-Mercedes is de grote zus van Eva-Luz een meisje uit een van onze restaurants. De thuissituatie en achtergrond van Eva-Luz is heel triest. Ze woont samen met haar moeder, 7 broers en 5 zussen in een klein kamertje. Een jaar geleden bij thuiskomst betrapte haar moeder haar nieuwe echtgenoot naakt bovenop Eva-Luz. Hij was net bezig Eva-Luz, toen 7 jaar, haar kleren uit te trekken. Haar moeder heeft met een stok deze man het huis uit gekregen en is met al haar kinderen verhuisd naar een andere plek om haar dochters te beschermen.

Toen Eva-Luz ons op een dag kwam vertellen dat haar grote zus heel goed kon leren en een baantje zocht om haar reis naar Cuba te kunnen betalen om daar te gaan studeren, zijn we dit nader gaan onderzoeken. En inderdaad maakt Flor-Mercedes een hele goede kans om gratis in Cuba te gaan studeren aangezien ze is uitgekozen als beste leerling van de school waar zij studeerde en die een uitwisselingsprogramma hebben van 1 leerling per jaar met een universiteit in Cuba. Alles zal vergoed worden voor 4 jaar, voeding, onderdak en studie maar niet de reis naar Cuba die toch zo'n 500 USD kost. De moeder van Flor-Mercedes kan onmogelijk dit bedrag bij elkaar krijgen. En alle broers en zussen zijn aan het helpen geld bij elkaar te krijgen voor de reis van Flor Mercedes. Vandaar ook dat Eva-Luz kwam vragen of we geen baantje hadden voor haar zus.

We vonden dit zo bijzonder dat we haar een baantje in de wasserij hebben gegeven voor 4 uur per dag, ook al bestond die baan voor we haar kenden niet eens. Ook hebben we een vooropleiding voor haar geregeld voor de universiteit zodat ze beter voorbereid aan haar studie medicijnen in Cuba kan beginnen. De directeur van het instituut waar ze nu 's middags studeert vond het ook een prachtig verhaal en rekent ons maar de helft van het maandbedrag.

We hopen dat het Flor-Mercedes allemaal gaat lukken; aan haar motivatie ligt het in ieder geval niet.

En dan nog een uitblinker op studiegebied. De kleine tengere Diana van 6 jaar. Dit kleine meisje heeft al twee klassen overgeslagen op haar school en zit nu tussen 8 en 9-jarige kinderen. Dit, waarschijnlijk hoog begaafde, meisje kan met haar 6 jaar al poëzie schrijven. Ze maakt werkelijk de prachtigste teksten zonder al te veel moeite. In haar huis heeft ze geen tafel om op te schrijven. Dat is ook de reden waarom ze zodra ze bij ons binnenkomt direct gaat zitten met haar pen en papier om haar ideeën uit te werken en op papier te zetten.

We hebben in overleg met haar moeder en Diana zelf uiteraard besloten om voor haar een betere school te zoeken om haar maximaal te stimuleren. Zo'n talent mogen we natuurlijk niet verloren laten gaan.

En dit zijn maar twee voorbeelden van talenten, maar we hebben vele kinderen die in een bepaald vak uitstralen en die we apart begeleiden of waar we de school van betalen. Dit stimuleert ook weer de andere kinderen om hun huiswerk goed te doen, want allemaal willen ze wel wat extra aandacht van onze medewerkers. En uiteraard is de graadmeter niet alleen het goede rapportcijfer, maar vooral de motivatie van het kind zelf. Niet iedereen kan goed leren natuurlijk, we belonen zeker ook de kinderen die misschien niet zo'n goed cijfer hebben, maar wel laten zien dat ze werkelijk hun best doen.

En hoe moet het nu verder met meisje Laura?

Dit vroegen wij ons al een tijdje af. Meisje Laura is de oude, dementerende oma, die we onder onze vleugels hebben genomen omdat niemand haar wilde helpen. Misschien weet u het nog wel, dat we eerder geschreven hebben over Laura in voorgaande nieuwsbrieven? We kregen Laura als extraatje bij het terrein van ons tweede Niños Hotel. De eigenaar was even vergeten te vertellen dat er tussen het puin nog een oude oma woonde met de naam Laura. Hij vertelde er bij dat we die maar gewoon op straat moesten zetten omdat ze gek was en lastig. Ze had 30 jaar voor de familie gewerkt, maar diende nu nergens meer voor nu ze dement aan het worden was en agressief. We hebben toen alles gedaan om Laura ergens onder te brengen, bij de nonnen, in een bejaardentehuis, maar niets lukte omdat

niemand haar wilde hebben. Laura ziet er namelijk heel erg vervuild uit met kapotte kleren en spreekt behoorlijk wat wartaal zo nu en dan. Omdat we geen andere oplossing hadden en het te zelig vonden om haar naar een psychiatrische inrichting te brengen, hebben we besloten haar te laten blijven. Dat was een heel proces aangezien Laura niets en niemand accepteerde in eerste instantie. Na maandenlang kleine gesprekjes en gewoon in de buurt zijn, won Jolanda uiteindelijk het vertrouwen van Laura. Dit is jaren redelijk goed gegaan met pieken en dalen, maar nu zijn we op een punt gekomen dat we een andere oplossing voor Laura moeten vinden.

Het probleem is namelijk dat Laura zichzelf enorm vervuilt en niet in wil zien dat dit zo niet langer kan in een huis waar ook af en toe hotelgasten een kamer huren en kinderen rondlopen. Ook wordt Laura steeds agressiever tegen de kinderen en zelfs schreeuwt ze af en toe. Gelukkig doet ze dat in Quechua waardoor niemand van de gasten verstaat wat ze werkelijk zegt. Laura woont op het terrein van het tweede kinderrestaurant waar we ook appartementen verhuren voor gasten die langer blijven. Vaak hebben we studenten voor 2 of 3 maanden die een hotelkamer te duur vinden en zelf willen koken.

Dit is jaren goed gegaan maar Laura is helaas niet meer te handhaven op deze manier. Uiteraard stonden we weer voor hetzelfde probleem als 5 jaar geleden toen we haar net leerden kennen en niet wisten wat met haar te doen.

Op een gegeven moment spraken wij een moeder van een van de kinderen uit ons kinderrestaurant die wanhopig kwam uithuilen over haar situatie en werkelijk geen uitweg meer zag. Celia was door haar echtgenoot verlaten en bleef alleen achter met haar 3 kinderen. Hij had haar niet alleen verlaten, maar ook op straat gezet omdat hij een nieuwe vrouw had gevonden. Al weken sliep ze met haar drie kinderen op straat aangezien ze geen geld had om een kamer te huren en bovendien ook geen familie in de buurt had om haar te helpen. Ook werk vinden was voor haar niet makkelijk; het enige wat ze snel kon vinden om toch iets van inkomsten te hebben was de prostitutie. Maar dat was ook niet genoeg om in haar levensonderhoud met 3 opgroeiende kinderen te voorzien. Precies op de dag dat wij besloten hadden dat we een oplossing voor Laura moesten vinden kwam Celia bij ons langs.

We hebben haar toen voorgesteld om voor Laura te zorgen wat zij een fantastisch idee vond. Uiteraard wel met de afspraak dat als het voor haar ook te moeilijk wordt wij Laura weer terugnemen of een andere oplossing zoeken. De afspraak is dat wij de huur betalen voor Laura en het gezin van Celia plus een kleine vergoeding voor haar en eten krijgen ze uit het kinderrestaurant. We hebben een huis gevonden en Celia en haar kinderen wonen daar inmiddels al. Nu komt het moeilijke stuk en dat is dat Jolanda, Laura duidelijk moet gaan maken dat het tijd is geworden voor een verhuizing. Dat zal niet eenvoudig zijn want Laura is inmiddels bij ons gewend en wil niet weg. Beetje bij beetje zijn we de verhuizing aan het voorbereiden en Celia helpt daar fantastisch bij. Elke dag komt ze een uurtje bij Laura op bezoek om contact met haar te maken en iets van een band op te bouwen. Hopelijk gaat het lukken want het zou natuurlijk vreselijk voor Laura zijn als ze uiteindelijk toch naar een inrichting moet wat in Peru niet echt een pretje is.

Ouder/verzorgerbijeenkomst in kinderrestaurant

Hoewel het niet zo onze stijl is om ouders uit te nodigen in onze kinderrestaurants, hebben we er deze keer voor gekozen dat voor een keer wel te doen op aandringen van onze medewerkster van het educatieve programma, Vicky.

De reden waarom we het normaal gesproken niet doen is omdat we vinden dat het een exclusieve plek is voor de kinderen waar ouders niet thuishoren omdat diezelfde ouders in veel gevallen de kinderen ernstig mishandelen. Ook wonen veel van onze kinderen zonder ouders of verzorgers. Op scholen is het hier heel gewoon dat de ouders en de leraren het op een akkoordje gooien over de mishandeling van de kinderen omdat ze er nog steeds van overtuigd zijn dat slaan de schoolresultaten zullen verbeteren.

Om onze kinderen zoveel mogelijk een veilig gevoel te geven, hebben we als regel over het algemeen gehanteerd, niet al te veel contact met de ouders of verzorgers te hebben.

Maar deze keer hebben we daar een uitzondering op gemaakt. We hebben zowel de ouders/verzorgers als de kinderen uitgenodigd om ze uit te leggen wat wij precies doen.

De bijeenkomst is ontzettend druk bezocht en tot onze verbazing waren veel ouders/verzorgers ontzettend dankbaar en kwamen er verhalen los over hoe hun kinderen in de jaren dat ze bij ons zijn veranderd zijn in positieve zin. Ook hebben we gelachen met elkaar om het feit dat er ouders tussen zaten die dachten dat we ze na jaren een rekening zouden sturen voor alle gemaakte kosten. Zelfs na onze uitleg aan het begin dat we een stichting zijn, konden ze niet geloven dat we hun kinderen werkelijk wilden helpen. Kortom, alles heel positief en ook de kinderen leken zeer trots en tevreden omdat ze hun restaurant aan hun ouders/verzorgers konden laten zien.

Nu weten wij ook wel dat dat vaak momentopnames zijn en dat de werkelijkheid thuis een andere is dan de gezichten die wij hebben gezien bij de ouders. Maar wie weet heeft het ze op de een of andere manier een klein beetje het inzicht gegeven dat met liefde en aandacht veel dingen te bereiken zijn in plaats van onder druk zetten en mishandelen.

Vrienden van Niños

Mocht u vragen hebben over het project dan kunt u naast het secretariaat ook terecht bij de vrienden van Niños.

- Jan Schoenmakers: e-mail: jancp@kabelfoon.nl - tel: 010-4739709 of 06 -17343108
- Jan Tops: e-mail: tops@planet.nl - tel: 0182-610515 (werkdagen na 19.00 uur) of 06-21206247

Secretariaat

‘Wat kan ik meenemen naar Peru’ is een vraag die ons regelmatig gesteld wordt. Waar we het meeste behoefte aan hebben is kleding voor kinderen tussen 5 en 12 jaar. Vooral ondergoed is meer dan welkom en ook makkelijk mee te nemen. In het bijzonder zijn maillots voor meisjes heel handig; deze kent men niet in Peru.

‘Spullen opsturen naar Peru’ is jammer genoeg geen optie en geloof ons we spreken uit ervaring. De Peruaanse douane is een van de meeste corrupte. Nog los van de verzendkosten, komen spullen vaak niet of slechts half aan. Gaat het wel goed met een zending dan komen de invoerrechten weer om de hoek kijken. Al met al een dure en onaantrekkelijke zaak.

Website. Er wordt aan een nieuwe website gewerkt die een meer eigentijdse uitstraling zal hebben en meer informatie en een paar andere aardigheidjes zal bevatten. Daar later meer over.

Email adres. Gekoppeld aan de nieuwe website is er reeds een nieuw emailadres info@stichtingninos.nl. De oude adressen blijven nog even actief.

Adres- en overige gegevens secretariaat

Stichting Niños Unidos Peruanos
p.a. AVOP - Lydia Vastmans
Overschiestraat 59 A - 1062 XD Amsterdam
Tel. 020-5110654 / Fax 020-6141089

Bankrekening: 43 99 71 365

E-mail: info@stichtingninos.nl

Website: www.ninoshotel.com

Doneert u vanuit het buitenland? Vergeet dan de BICcode: ABNANL2A en de IBAN-code: NL62ABNA0439971365 niet te vermelden. Uw bank geeft u verder de details.